

Добре слово

Василь Сухомлинський

Була собі дівчинка Оля. Коли їй виповнилось п'ять рочків, вона занедужала. Простудилась і злягла. Кашляла і танула на очах.

До нещасної дівчинки стали приходити родичі — Олині тітки, дядьки, бабусі, дідусі. Кожен приносив що-небудь смачне і поживне: липовий мед і солодке масло, свіжі лісові ягоди та горіхи, перепелині яєчка та бульйон із курячого крильця. Кожен казав: "Треба добре харчуватися, треба дихати свіжим повітрям — і недуга втече у глухі ліси й на болота".

Оля їла медові щільники й солодке масло, лісові ягоди та горіхи, перепелині яєчка та бульйон із курячого крильця. Та нічого не помагало. Дівчинка вже ледве підводилась із постелі.

Якось біля її ліжечка зібрались усі родичі. Дев'яностолітній дідусь Панас і каже:

— Чогось їй ще не вистачає. А чого — і сам не збагну.

Коли це відчиняються двері — й до хати заходить столітня прабабуся Надія. Про неї забули родичі, вже багато років сиділа прабабуся Надія дома, нікуди не ходила й ніде не бувала. Та як почула, що занедужала правнучка, одважилась перевідати.

Підійшла до ліжечка хворої, сіла на стільчик, взяла Олину ручку в свою зморщену маленьку руку і каже:

— Немає в мене ні щільників медових, ні масла солодкого, ні свіжих лісових ягід і горіхів, ні яєчок перепелиних, ні курячого крильця. Стара я стала, нічого не бачу. Принесла я тобі, мила моя правнучко, один-однісінький подарунок — щире бажання. Одне бажання лишилося в мене в серці — аби ти, моя квіточко, видужала й знову раділа ясному сонечку.

Така могутня сила любові була в цьому доброму слові, що маленьке Олине сердечко забилося частіше, щічки стали рум'яні, в очах спалахнули радісні вогники.

Ось чого не вистачало, — сказав дід Панас. — Доброго слова.